

Sledujete pořad
Mezi Mistryni a žáky
„Žít život v soucitu a lásce.“
Výňatek z diskuse
s Nejvyšší Mistryni
Ching Hai.
Jaké změny se stanou
s člověkem
před zasvěcením
a po zasvěcení?
Samozřejmě,
když probudíte
svou moudrost,
pak budete chytřejší
a když budete skutečně
chytřejší, budete vidět
věci jasněji a samozřejmě,
budete mít lásku
pro celé stvoření Boha.
Prostě automaticky. Prostě
to najednou zjistíte...
Možná jste onemocněli
a ztratili jste nějak paměť,
neuvědomujete si,
že toto je váš syn,
toto je vaše dcera;
Najednou
jste na ně zapoměla.
A nestaráte se o ně,
kdokoliv se o ně stará,
je vám to jedno.
Jednoho dne se ale
nějak rozpomenete,
někdo vám pomůže,
dá vám léky
nebo nadejde čas,
že si vzpomenete,
„och toto je můj syn.
Můj Bože, pojd' zpátky!
Budu se o tebe starat!
Budu se o tebe starat,
budu tě chránit.“ Ne?
To je stejné.
Když jste probuzení,
vidíte, že všichni lidé,
všechna zvířata
jsou vašimi dětmi,
členy vaší rodiny.
Moc je milujete,
nedá se to vyjádřit.

Co je ta síla,
která lidi
skutečně probudí?
Síla Boha.
Přímo?
Ano.
Prochází přes Vás,
nebo prostě probudíte...
pomůžete člověku,
aby se připravil?
Ne, on to již má,
po celou tu dobu.
Říkala jsem vám o 10
dolarech ve vaší kapse,
on je jen příliš zaneprázdněn,
že zapomněl. Běhá
z jedné práce do druhé,
je příliš zaneprázdněn...
Vše je v tomto
světě tak důležité,
„co si vezmu na sebe?“
Samozřejmě,
to všechno můžete mít,
hlavním bodem ale je,
že síla Boha
je vaše velké Já.
Všichni na to zapominají.
Je velmi snadné
si vzpomenout, jen
se musíte odevzdat nitru.
Říct: „Dobrá,
já již skutečně chci opět
poznat sám sebe.
Skutečně chci poznat
Boha, opravdu to chci.“
Pak se to stane.
Samozřejmě, ukáži jim jak.
Velmi důležité je vlastně,
že lidé dojdou do bodu,
kdy se rozhodnou,
z vlastní vůle, ze svého
vlastního rozhodnutí, že...
Správně.
...dojdou k tomu, že:
„Dobrá, stačí. Teď
chci být dítětem Boha
a pracovat tak.“
To je ono, to je vše,
nastane čas, kdy řeknou:
„To stačí.“

Už se chci vrátit zpět Domů,
chci poznat Boha,
chci poznat mé skutečné Já.“
Nic je pak nemůže zastavit.
Nic je neodvrátí.
Ale pokud nejsou připraveni,
i kdybych jim dala dar
probuzení,
kdybych jim s tím pomohla,
aby viděli sami sebe,
stejně by je to nezajímalo
a později by na to zapoměli
a pak by se vrátili do stejné
temnoty jako předtím,
bez světla,
bez dalšího zlepšování,
byli by stejní jako předtím
nebo jen trochu jiní
než předtím.
Jen vnitřní rozhodnutí,
to je to, co říkám.
Musíme se rozhodnout.
Stejně jako
pro životní prostředí
pro životní prostředí
a pro planetu,
musíme se všichni rozhodnout:
„Dost. Teď něco udělám.“
Ať to stojí, co to stojí.
I kdyby jedení zvířat
nebyl hřích, i kdyby nebyl,
ze soucitu bychom je měli
přestat jíst a mučit,
z jakéhokoli důvodu.
I kdyby jedení zvířat
nepoškozovalo naše
životní prostředí
nebo naše zdraví,
měli bychom to zastavit,
kvůli... kvůli lásce,
ochraně slabých
a bezmocných.
My jsme tak velcí
a mocní, můžeme si najít
k jídlu cokoli,
proč musíme zabíjet
tyto maličké,
abychom je jedli?
Nejsou ani velcí jako my,
někteří jsou

tak malí a bezmocní
a mají děti,
mají dokonce pocity.
To je záležitost probuzení.
Pak budete schopni cítit,
co cítí slepice,
aniž byste ztratili lidskost.
Budete lidštější,
budete znát vše,
proto budete vše milovat.
Budete se chovat k Zemi
s respektem.
Dokonce teď,
říkám vám pravdu,
pro mě i uříznout zeleninu
je již velmi citlivé.
Někdy to musím udělat,
abych některým lidem
ukázala jak snadno vařit,
protože rostliny alespoň
necítí bolest,
fyzickou bolest,
jakou cítíme my.
A ptáme se jich na svolení.
To je v pořádku.
Rostliny opět narostou.
Uříznete-li jednu větev,
narostou další 3-4 větve,
někdy to potřebují,
jako, když prořezáváte strom,
naroste silnější.
Pak je to dobré; odpustitelné.
Ale i tak, teď nemohu
jít na zahradu,
v této úrovni poznání,
abych něco řezala,
jakoukoli rostlinu,
trávu, bez pocitu
píchání v mém srdci.
Nemohu to dělat.
Jen rostlinky a tráva,
a dokonce zeleninu
již uříznutou v obchodě.
Někdy ji krájím, abych
předvedla vaření.
Mám pocit,
že to již nechci dělat,
ani rostliny,
dokonce již uříznuté.
Jen cítíte,

že jste se všim jedno
a vše, co ničíte,
máte pocit,
jako byste ničili sami sebe.
Samozřejmě,
je ale rozdíl mezi tím,
když si ustříhnete vlas
a když si uříznete
kus prstu, že?
Takže, když zabijíte zvířata,
je to, jako byste si řezali prst.
Když zabijíte rostliny
nebo řežete rostliny,
kvůli tomu...
dobrá, musíme něco jíst,
abychom přežili, to je
stejně jako byste si ustříhli
vlas, víte co myslím?
Ten můžeme obětovat.
Přesto se mi to
teď snadno nedělá.
Zpočátku to tak nebylo.
Stávám se
citlivější a citlivější.
Teď se mi už ani nechce
venku vytrhávat rostliny
nebo řezat květiny.
Ne, nemohu to dělat,
aniž bych se necítila špatně.
Prostě to už nechci dělat.
Nemohu to dělat.
Zdravím Vás,
Nejvyšší Mistryně Ching Hai.
Rád bych vám řekl
něco o tom, jak Mongolové
dříve konzumovali jídlo.
My Mongolové jsme ztratili
hlavu, když se snažíme
napodobit takzvaný
civilizovaný svět
a příliš se zaměřujeme
na konzum.
Kdysi jsme byli národem,
který se soustředil
více na vědomí než
na naše fyzické tělo.
Když všechny ostatní národy
naháněli své jídlo,
my jsme se nějak
drželi staranou,

nevařili jsme každý den
ani jsme si nevyvinuli
národní kuchyni.
Ještě nedávno se Mongolové
ani nedotkli potravy,
která přirozeně vedle
nich rostla,
bylo jim jedno jestli
naplní svůj žaludek
až do úplné spokojenosti.
Celý Mongolský národ
byl vegetariánský.
Bohužel jsme se
jednoho dne rozhodli,
že to není civilizované
a začali jsme se pokoušet
být civilizovaní,
nakazili jsme se
a zacházíme se zvířaty
kvůli chuti krutě.
Dnes je každý, kdo se
snaží navrátit nás zpět
ke slušným zvykům
starých časů
považován za největšího
blbce v zemi.
Myslím si, že pokud
postihnou tento svět
kalamity, lidé
se skromnými stravovacími
návyky budou mít větší
šanci na přežití.
Jaký je Váš názor
na tuto věc?
Ano, to si myslím.
Myslím si, že lidé
s minimálními stravovacími
nároky budou mít větší
šanci na přežití, protože
nepotřebují tolik jídla.
Když se někdy přejíme,
nemůžeme ani přemýšlet.
Ani vegetariánského jídla
bychom neměli jíst moc.
Pávě teď
je tedy nejdůležitější,
abychom se snažili vyhnout
katastrofě, abychom
neztratili naši planetu,
naš domov.

Ve skutečnosti bychom se nemuseli strachovat o jídlo, protože ho máme na naší planetě dostatek. Jen ho musíme používat moudře. Místo toho, abychom ho používali jako krmivo pro zvířata, používali bychom ho k nakrmení lidí a bylo by to fajn. Co se týče staré mongolské kuchyně „bez kuchyně“, to se mi moc líbí. Ten koncept se mi moc zamlouvá. Přála bych si, aby se Mongolové navrátili ke své původní tradici bez vaření a aby byli víc vegetariáni, žili podle vysokých morálních hodnot buddhismu. Teď je možná opět čas navrátit se k tomu. Možná budou lidé v této naléhavé situaci naší planety poslouchat. Měli bychom připomenout všem, aby se stali vegany, abychom vyvolali milost Buddhů a abychom byli lépe ochraňováni. Studie ukázaly, že kdybychom používali obilí, kterým se krmí dobytek, přímo k nakrmení lidí, zmizel by ze světa hlad a místo globální oteplování bychom měli díky přechodu na veganskou stravu všeho hojnost. Měli bychom dokonce více jídla než teď, kdybychom přešli na vegetariánskou stravu.

Už se denně setkáváme s velkým množstvím přírodních katastrof jako je zemětřesení, prudké bouře, jaké jsme dříve neviděli, vulkány, tání ledovců a mnoho ostrovů, mnoho národů se již potopilo a mnoho se jich potápí. A klima je velice, velice nezvyklé, je například horko tam, kde by mělo být chladno a je chladno tam, kde by mělo být horko. A to můžeme zmírnit jen tím, že se navrátíme k starým způsobům našich moudrých předků, jako to bylo v Mongolsku v dávných dobách. Kdy člověk žije v harmonii s přírodou a respektuje ostatní bytosti, opravdové bratrstvo lásky se všemi. Děkuji Vám pane, že jste tuto otázku otevřel. Ještě to můžeme udělat, není moc pozdě.